

POVEȘTEA UNUI FULG DE NEA

Afară ninge! Totul e minunat de jur împrejur. Toate întinderile pe care le pot vedea sunt pline de puritatea, claritatea zăpezii. Mă jucam în grădina bunicii mele.

Deodată, privind în sus fulgii de zăpadă care coborau din înaltul cerului, am văzut cum un fulg uriaș de zăpadă cade spre mine. Am întins prietenește mâna pentru a-l prinde, pentru a-i simți atingerea. Era fascinant jocul pe care-l făcea în aer în coborârea către Pământ. Pe loc, mi-am dat seama că, dacă-l prind în mână, din cauza contactului cu palma mea caldă, îi scurtez viața. Așa că, l-am lăsat să cadă pe zăpada rece, ca să contribuie și el la peisajul de vis al iernii. M-am uitat la locul în care a căzut; am însemnat acel loc și m-am apucat să clădesc un om de zăpadă, căruia i-am dat numele de "Fulg de nea"; i-am pus și un ecuson cu acest nume.

Așa am simțit că-l pot păstra cel mai mult pe "Fulg de nea". Așa a și fost. L-am păstrat până când a venit primăvara și căldura soarelui l-a topit; în locul lui "Fulg de nea" și-a făcut apariția un ghiocel. I l-am arătat și l-am dăruit bunicii de Mărțișor, cu tot dragul, ca pe cel mai frumos simbol al primăverii pe care i-l puteam oferi.

Istoria ghiocelui a impresionat-o foarte mult pe bunica. Într-o zi m-am dus la ea și am găsit-o citind Biblia. Pe post de semn de carte folosea acel ghiocel, pe care l-a presat și l-a păstrat ca o amintire plăcută, un semn minunat de Carte Sfântă.

Anul viitor voi încerca să clădesc în acel loc un alt om de zăpadă, în locul căruia va crește probabil un ghiocel, pe care aș vrea să-l dăruiesc mamei...